

Για μια αριστερά που θέλει να ξεπεράσει τα σύνορα της

Έλλειμμα στρατηγικής

Είναι μία ιδιαίτερη συνθήκη να μιλάς για την αριστερά στο σήμερα. Είτε κάποιος βρίσκεται σε ένα πάνελ, μία κουβέντα, μία πολιτική διαδικασία, οι αναφορές κινούνται γύρω από την τακτική και στρατηγική, τη σύνδεση με τις μάζες ή το λαό, την ηγεμονία και ούτω καθεξής. Έχοντας την απαραίτητη αυτογνωσία, πρέπει να ομολογήσουμε, ότι στους κόλπους της ριζοσπαστικής Αριστεράς, τέτοιες αναφορές δεν ακολουθούνται συνήθως από ανάλογες πράξεις, ή αποτελέσματα στην κοινωνία. Σπάνια οι ίδιοι άνθρωποι έχουν μια κάποια μαζική απεύθυνση άλλα και οι εκάστοτε πολιτικοί οργανισμοί δεν μπορούν να πράξουν αλλαγές ισάξιες του λόγου τους περί επανάστασης η έστω περί αλλαγής συσχετισμών. Θα λέγαμε ότι η Αριστερά έχει περιέλθει σε ένα συνεχή εκφυλισμό, απότοκο πολιτικών επιλογών του παρελθόντος -άνοδος και συνθηκολόγηση ΣΥΡΙΖΑ κατά βάση- και αδυναμιών του παρόντος.

Φυσικά η πλειοψηφία της Αριστεράς, σε όλη την Ευρώπη, έχει συνθηκολογήσει ιδεολογικά και πολιτικά ήδη από τις δεκαετίες του 80 και 90 με μία σειρά από συμβιβασμούς, εντασσόμενη όλο και περισσότερο στην ιδεολογία του «ρεαλ πολιτικ» και του κυρίαρχου λόγου της κεντρικής πολιτικής, καθώς και την διαδοχική αποσύνδεση από τις παραγωγικές τάξεις και τις κουλτούρες τους. Αυτή η συνθήκη φυσικά συμπαρέσυρε και την ουσιαστικά σιωπηλή ανοχή της στο δυτικό ιμπεριαλισμό - συνθήκη που στην Ελλάδα εμπεδώθηκε κυρίως με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ και την διαμόρφωση ενός φιλονατοϊκού λόγου- αλλά και τη διάρρηξη πολιτικών διασυνδέσεων με πολιτικά κόμματα και κυβερνήσεις σε Ασία, Αφρική και φυσικά Λατινική Αμερική που με κόστος χιλιάδων ζωών αντιστέκονται ακόμα και σήμερα - φυσικά αντιφατικά- στις βλεψεις της πιο επικίνδυνης στρατιωτικής μηχανής που έχει υπάρξει σε αυτό τον πλανήτη, τις ΗΠΑ. Ίσως κάπως έτσι μπορεί να εξηγηθεί η αναιμική δυναμική αντιπαράθεσης με τις δυτικές κυβερνήσεις -φυσικά και της ελληνικής που πρόθυμα υιοθετεί τις πιο ακραίες τυχοδιωκτικές θέσεις υποταγής στις ΗΠΑ- όταν υποστηρίζουν την απαγωγή του προέδρου της Βενεζουέλας για να κλέψουν το πετρέλαιο της χώρας. Προφανώς, αυτή η κριτική δεν αφορά όλους τους αριστερούς και αριστερές, ωστόσο είναι αντικειμενικό ότι η εκτός των τειχών αριστερά δεν έχει καταφέρει να συγκροτήσει μαζικό αντιπολιτευτικό λόγο απέναντι στον δυτικό ιμπεριαλισμό παρά τα σημαντικά ρήγματα που επιτεύχθηκαν μέσα από τον

αγώνα για αλληλεγγύη στον υπό γενοκτονία παλαιστινιακό λαό.

Με το ρίσκο να φανούμε αφοριστικοί, υπάρχει μία τάση ενός θεωρητικισμού στην ελληνική αριστερά που περνάει μέσα από έναν λόγο ελιτίστικο και αποκομμένο από την κοινωνική πλειοψηφία. Πάντα όμως πρέπει να έχουμε ως γνώμονα ότι η θεωρία που δρα μέσα στην ιστορία είναι πολύ διαφορετική από την παρασκευασμένη θεωρία του ακαδημαϊσμού ή των κλειστών αμφιθεάτρων. Η τελευταία αποτελεί μία θεωρία αποδυναμωμένη, αποτέλεσμα μίξης παλιών επεξεργασιών, που καλείται να απαντήσει συνήθως σε θεωρητικές διενέξεις του παρελθόντος, σχεδόν πάντα φορμαλιστικά. Ωστόσο, οι απαντήσεις στα ιστορικά ζητήματα δεν θα βρεθούν μέσα σε αυτή τη θεωρία αλλά αντ' αυτού, τα πραγματικά θεωρητικά προβλήματα που ανακύπτουν από την σημερινή πραγματικότητα θα λυθούν μέσα από την πραγματική εμπειρία της ταξικής πάλης. Στο σήμερα, τα δικά μας προβλήματα, δηλαδή τα προβλήματα της σύγχρονης Αριστεράς, περνάνε μέσα από:

- Τη σωστή ανάγνωση της συγκυρίας από την σκοπιά των συσχετισμών δύναμης και τις επιδιώξεις του αντιπάλου.
- Την αποτελεσματική παρέμβαση στην κοινωνία μέσα από κατάλληλες αιχμές και κόμβους στη συγκυρία και την συγκρότηση του κατάλληλου οργανωτικού μοντέλου για την επίτευξη της.
- Τη δυνατότητα συγκρότησης πολιτικής εναλλακτικής, αξιοποιήσιμης στα μάτια της πλειοψηφίας ώστε να προκαλεί μαζικές κινητοποιήσεις.
- Την πολιτική βούληση οργανικής σύνδεσης με τα εργαζόμενα και πιο πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας - τόσο εγχώρια αλλά και διεθνώς - ώστε συμπυκνώνοντας την πείρα τους να διαμορφώσει ριζοσπαστικές πολιτικές πρακτικές.

Η επιτυχής εφαρμογή και σύνδεση αυτών των πτυχών μιας μαζικής πολιτικής περνάνε μέσα από την επεξεργασία των μετώπων -τόσο κοινωνικών όσο και πολιτικών-, ώστε η ριζοσπαστική αριστερά να ξαναγίνει κοινωνικά χρήσιμη, δηλαδή ικανή να αλλάξει τους κοινωνικούς συσχετισμούς.

N.Δ. Uber Alles

Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές, χιλιάδες αγρότες βρίσκονται σε μπλόκα κατά μήκος της χώρας. Ήδη στην Κρήτη οι συγκρούσεις με την αστυνομία έχουν αποτέλεσμα τραυματίες αλλά και ακραίες κατηγορίες από μεριάς κράτους που στοχοποιούν τα αγωνιζόμενα κομμάτια του αγροτικού πληθυσμού. Φυσικό απότοκο ενός σκανδάλου που συγκλόνισε τη χώρα και είχε σαν αποτέλεσμα την διακοπή χρηματοδοτήσεων της τάξεως των εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ, φέρνοντας τον κόσμο της αγροτικής παραγωγής σε απόγνωση.

Φυσικά το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ δεν είναι το πρώτο που κλυδωνίζει αυτή την κυβέρνηση χωρίς να είναι ικανό να την ρίξει. Ήδη από την έξαρση της πανδημίας, μία ρητορική πόλωσης έδειχνε ότι αυτή η κυβέρνηση είχε μία ιδιαίτερα μεγάλη αυτοπεποίθηση ότι θα μπορεί να κρατήσει το εκλογικό της

μπλοκ παρά τον αριθμό των νεκρών και την γενικευμένη κακοδιαχείριση. Η καταστροφή του «Ντάνιελ», το σκάνδαλο των υποκλοπών, το ιστορικά πρωτόγνωρο έγκλημα των Τεμπών είναι ίσως οι επιτομές μιας επταετίας ιδιαίτερα «μαύρης» ακόμα και για τα ελληνικά δεδομένα.

Ο Μητσοτάκης και το κόμμα της ΝΔ, εκμεταλλευόμενοι την οικονομική και παραγωγική αποδιάρθρωση της χώρας, κατάφεραν να συγκροτήσουν νέες κοινωνικές συμμαχίες πάνω σε συγκεκριμένες βάσεις:

- Την κοινωνική πόλωση στρωμάτων που επωφελούνταν από την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική πάνω στο real estate, την κατασκευή και την παντελή απώλεια ρύθμισης σε μία σειρά κλάδων της οικονομίας. Ανασυγκροτώντας το κατασκευαστικό κεφάλαιο σε πιο διευρυμένη κλίμακα αλλά και δημιουργώντας σημαντικά μεσοστρώματα μικροαστικών τάξεων –για παράδειγμα ιδιοκτήτες ακινήτων με κύρια εισοδήματα από τα ενοίκια σπιτιών αλλά και ευρύτεροι κλάδοι γύρω από το τουρισμό– που επωφελούνται από τις κυβερνητικές πολιτικές κυρίως μέσα από τις φόρο-ελαφρύνσεις και την εισροή χρήματος από το ταμείο ανάκαμψης.
- Τη διαπλοκή μέσα από το κρατικό χρήμα, που εδραιώθηκε μέσα από τις απευθείας αναθέσεις που εκτοξεύτηκαν από την πανδημία και μετά, αλλά και την ουσιαστική συγκρότηση παρακρατικών μηχανισμών, άμεσα συνδεδεμένων με την ΝΔ, ουσιαστικά διασπάθισης δημοσίου χρήματος και δημιουργίας ενός κομματικού μηχανισμού, ικανού να μετατοπίσει πολιτικά και ιδεολογικά ολόκληρες περιοχές όπως η Κρήτη μόλις σε λίγα χρόνια.
- Η ραγδαία αύξηση του ποσοστού κέρδους των μεγάλων επιχειρήσεων αποτελεί προϊόν κατά βάση του εξαιρετικά χαμηλού κόστους τη εργασίας αλλά και της συνεχούς προώθησης πόρων και κεφαλαίων από μεριάς κράτους προς τις μονοπωλιακές επιχειρήσεις, μαζί με την εγκαθίδρυση ευνοϊκών προς αυτές πολιτικών μεταρρυθμίσεων. Η σύμπνοια κυβέρνησης - καρτέλ μέσα από υπόγειες συναλλαγές είναι ακόμα ένας παράγοντας που έδωσε στην κυβέρνηση την ενεργητική στήριξη σχεδόν σε όλα τα επίπεδα από μεριάς μεγάλου κεφαλαίου, σε βαθμό πρωτόγνωρο για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα.

Η εγκαθίδρυση της Ν.Δ. ως του βασικού εκφραστή του αστικού μπλοκ εξουσίας έρχεται σε συνδυασμό με την αποδιάρθρωση των παραδοσιακών πολιτικών μηχανισμών ανάδειξης πολιτικών στελεχών (μέσα είτε από τα πολιτικά κόμματα, τα πανεπιστήμια και τη σχέση τους με την ικανότητα με τον έναν ή τον άλλο τρόπο να εκπροσωπούν και να διυλίζουν το λαϊκό θυμικό). Στο σήμερα τα αντίστοιχα στελέχη κατά βάση «μετρούνται» από τις σχέσεις τους με τα επιχειρηματικά συμφέροντα και στη δυνατότητα τους να τα εκπροσωπούν καλύτερα συχνά με τους πιο χυδαίους τρόπους.

Η κουλτούρα του lifestyle και των προσωποκεντρικών κομμάτων με «μεσσίες» πολιτικούς στην πραγματικότητα αναδεικνύει την σήψη του πολιτικού συστήματος και την υποβάθμιση του στο πεδίο άσκησης πραγματικής πολιτικής καθώς πια οι πολιτικές διαφωνίες δεν είναι απότοκο διαφορετικών πολιτικών γραμμών αλλά ποια προσωπικότητα είναι πιο τίμια και δυναμική. Αυτή η υποβάθμιση ουσιαστικά όμως, μειώνει τους μοχλούς άσκησης πολιτικής και πιέσεων από την κοινωνική πλειοψηφία και εντείνει το αίσθημα ματαιότητας ως προς την πολιτική από αυτούς που επηρεάζονται

περισσότερο από τις νεοφιλελεύθερες και αντιδραστικές πολιτικές.

Τα παραπάνω αποτελούν μόνο ένα κομμάτι των κατευθύνσεων του ελληνικού καπιταλισμού που για να ξεφύγει από την τάση από-επένδυσης, αποτέλεσμα της προσμονής του στο Ευρώ και τις ευρωπαϊκές πολιτικές, βάζει σε εφαρμογή μία σειρά από κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες (αύξηση των εξοπλιστικών επενδύσεων, αφηγήματα περί διεθνών εχθρών και τυχοδιωκτική εξωτερική πολιτική, το μόνιμο πληθωρισμό ως μηχανισμό φτωχοποίησης και κατακερματισμού της κοινωνικής ζωής σε συνδυασμό με την αποσάθρωση των κρατικών δομών, ρατσιστικές ιδεολογίες). Πολιτικές ιδιαίτερα αντιφατικές, αμφιβόλου έκβασης καθώς δεν μπορούν να λύσουν τα συστημικά προβλήματα της χαμηλής παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας –καταστροφικά ελλειμματικής στο εμπορικό ισοζύγιο– αλλά και της αντικοινωνικής φύσεως του νεοελληνικού κρατικού μηχανισμού που συγκρατείται από την καταστολή και την ρεμούλα.

Για να διατηρηθεί αυτό το σύστημα οικονομικών και πολιτικών μηχανισμών εξουσίας και αναπαραγωγής των σχέσεων εκμετάλλευσης, παράγει μία οργάνωση της κοινωνίας που οξύνει στο έπακρο –μέσα από νέες μορφές– παλιά προβλήματα. Η κρίση στον τομέα της υγείας που φτάνει να μειώνει ακόμα και το προσδόκιμο ζωής, η όξυνση των ψυχικών παθήσεων, η μη δυνατότητα κοινωνικής ζωής την περίοδο των γηρατειών και η απομόνωση τους, το brain drain απότοκο της παραγωγής ενός εξειδικευμένου προσωπικού που δεν μπορεί να απασχοληθεί αξιοπρεπώς στην σύγχρονη αποβιομηχανοποιημένη Ελλάδα και η απάντηση σε αυτό από μεριάς κράτους με την διάλυση των ελληνικών πανεπιστημίων, αποτελούν μόνο κάποια από αυτά τα προβλήματα.

Ανασυγκρότηση

Αυτή η κατάσταση, ανά περιόδους, έχει σαν αποτέλεσμα μερίδες το πληθυσμού να «εξεγείρονται» και να ξεφεύγουν από τους μηχανισμούς παραδοσιακής υποταγής χωρίς όμως να διαθέτουν κανένα μέσο έκφρασης και εξουσίας.

Έτσι λοιπόν η μετωπική στρατηγική στην σημερινή ιστορική περίοδο αποτελεί την αναγκαία συνειδητοποίηση της Αριστεράς ότι πρέπει να υπάρξει μία άμεση σύνδεση της ίδιας με τους αγώνες που προκύπτουν. Μια αλλαγή της καθημερινότητάς του καθενός μας ώστε να έχουμε μία παρέμβαση ικανή να αφορά τον κάθε πληττόμενο από τις κρατικές πολιτικές. Ο στόχος ξεκάθαρος: η κοινωνική πλειοψηφία να παράγει πολιτική για τον εαυτό της.

Αν θα έπρεπε να κωδικοποιήσουμε αυτή την κατεύθυνση θα ήταν να *δημιουργήσουμε στο τώρα την αναγκαία κοινωνική και πολιτική αντιπολίτευση*. Ο σημερινός πολιτικός και ιδεολογικός συσχετισμός μέσα στην κοινωνία θέτει πολύ πιο σύνθετα το πρόβλημα της ανάπτυξης αριστερών πολιτικών πρακτικών από την απλή ανάδειξη ενός ολοκληρωμένου πολιτικού προγράμματος. Η αναφορά σε μία αναγκαία αντιπολίτευση δεν σημαίνει ότι οι αριστερές δυνάμεις δεν πρέπει να προβαίνουν σε επεξεργασίες και αναλύσεις ενεργητικά, πάνω σε ένα μεταβατικό πρόγραμμα προς μία διαφορετικής

οργάνωσης κοινωνία. Ωστόσο η εμβάθυνση του οφείλει να είναι αποτέλεσμα μιας ζωντανής θεωρίας σε συνδυασμό με την κοινωνική πραγματικότητα και τις συνθήκες που διαμορφώνει η ταξική πάλη στη κάθε συγκυρία. Η ελλειμματική μας διάχυση στην κοινωνία δημιουργεί δυσκολίες προς αυτή την κατεύθυνση, δημιουργίας πραγματικών πολιτικών προγραμμάτων με επαναστατικά χαρακτηριστικά.

Έτσι λοιπόν η αναγνώριση της αναγκαιότητας μιας ουσιαστικής και μαζικής μετωπικής πολιτικής για τη συγκρότηση μιας διευρυμένης αντιπολίτευσης περνάει μέσα από την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διεύρυνση και συσπείρωση πολιτικών ρευμάτων με ριζοσπαστικές πρακτικές. Αναγκαιότητα σύνδεσης διαφορετικών πρακτικών και αντιλήψεων παρέμβασης που ξεφεύγουν από τα στεγανά της απλής προπαγάνδας.

Αλλαγή κατεύθυνσης

Η ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού ήδη από την δεκαετία του 90' και την περίοδο του εκσυγχρονισμού βασίστηκε σε μία ανάπτυξη με υπόβαθρο την κοινή αγορά της Ε.Ε., την εισαγωγή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και στο εμπόριο αλλά και νέων μοντέλων κατανάλωσης. Η σταδιακή αλλαγή κατεύθυνσης του ελληνικού καπιταλισμού συμπαρέσυρε και την δομή των κοινωνικών τάξεων. Η έμφαση στις υπηρεσίες, στον τουρισμό και την χρηματοπιστωτική μερίδα του κεφαλαίου, συρρίκνωσε τις παραγωγικές τάξεις προς όφελος των νέων μεσαίων στρωμάτων.

Η τάση υπερδιόγκωσης αυτών των κοινωνικών μερίδων (γραφειοκρατία, μεσάζοντες, υπερκοστολογημένες υπηρεσίες, ιδιοκτήτες ακινήτων, εμπορικοί κλάδοι βασισμένοι στην υπερκατανάλωση, κατασταλτικοί μηχανισμοί, κλπ) αποτελούν προϊόν άλλα και παράγοντες του σύγχρονου παραγωγικού μοντέλου μακριά από την παραγωγική εργασία, εθισμένου σε προϊόντα παραγόμενα με φτηνή εργασία από «υποβαθμισμένες» χώρες είτε από την εκμετάλλευση μεταναστών εργατών. Ένα μοντέλο παραγωγής και κατανάλωσης αναπαραγόμενο πάνω στα προνόμια του Ιμπεριαλισμού της Δύσης, που ήδη φαίνονται τα ιστορικά του όρια.

Δεν είναι εύκολο να ανατραπεί αυτή η τάση. Όλες οι προσπάθειες «εξορθολογισμού» κατέρρευσαν με θλιβερό τρόπο μπροστά στα παρασιτικά συμφέροντα που έπρεπε να χτυπηθούν και την αδυναμία της Αριστεράς να τα κάνει εχθρούς της. Αυτή η νέα συνθήκη παρασιτισμού δεν αποτελεί μία «ανωμαλία» η μία καθυστέρηση του Ελληνικού καπιταλισμού αλλά ένα χαρακτηριστικό που εμφανίζεται όλο και περισσότερο στην Ευρώπη και συνολικότερα στα Δυτικά κράτη και που ξεβράζεται εδώ με μία επιταχυνόμενη ροπή.

Ο λόγος της ριζοσπαστικής Αριστεράς, οφείλει να αποτελεί προέκταση των πραγματικών της πολιτικών επιδιώξεων και όχι να καθορίζεται –ωστόσο φυσικά θα επηρεάζεται– από τους εκάστοτε ιδεολογικούς μηχανισμούς (ΜΜΕ, Κοινοβούλιο, κλπ.) που επιδρούν στη σφαίρα της πολιτικής και αποκρύβουν τον εκμεταλλευτικό και εξουσιαστικό χαρακτήρα των κυρίαρχων πολιτικών. Αυτή η μη αντιπαράθεση με τις κυρίαρχες αφηγήσεις για την κοινωνία, έφερε την Αριστερά δέσμια μιας

εκλογικής στρατηγικής, που επιδιώκει και προωθεί για τον καθένα και την καθεμία την ένταξη στην πολυπόθητη μεσαία τάξη και την προσπάθεια εκπροσώπησης αυτών των στρωμάτων. Αν κάπου καταλήγει αυτή η επίκληση στο κέντρο και τη μεσαία τάξη είναι ο εγκλωβισμός του αιχμηρού λόγου σε όλο και πιο «στρογγυλές» απόψεις που δεν θα θίγουν αυτά τα ευαίσθητα μεσαία στρώματα. Καμία πραγματικά ριζοσπαστική πολιτική δεν μπορεί να τους εκπροσωπήσει χωρίς τον μετασχηματισμό τους ωστόσο, καθώς το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των κοινωνικών ομάδων αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους προνομιούχο μόνο σε σχέση με τις συνθήκες των εργατών και των άμεσων παραγωγών και ο πολλαπλασιασμός τους ανταποκρίνεται σε ένα μοντέλο απασχόλησης που οι παραγωγικοί τομείς δεν ικανοποιούν.

Η συνεχής ανάδειξη των αποτελεσμάτων της ολιγαρχικής-παρασιτικής ροπής του ελληνικού καπιταλισμού –όπως για παράδειγμα οι εξωφρενικές τιμές του ρεύματος σε επίπεδα καταστροφικά για την παραγωγή– πρέπει να αποτελούν κομμάτι ενός λόγου σύμμαχου στα κοινωνικά κινήματα, που όντας μέρος τους μαθαίνει από αυτά. *Ενός λόγου πολύ πιο ριζοσπαστικού από την απλή καταγγελία αλλά με αιχμές βασισμένες στις αντιθέσεις που προκύπτουν και τις προοπτικές που φέρνει η σύγχρονη πάλη.* Ήδη στο τώρα μπορούμε να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι για το τι σημαίνει μετωπική στρατηγική, με μία πολιτική αιχμών και όξυνσης των αντιθέσεων αλλά και ανάδειξης ενός τρόπου ζωής μακριά από τον κανιβαλισμό και τη μισαλλοδοξία.

Φυσικά χιλιάδες αριστεροί έχουν «καεί» από μία αριστερά –δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ- με μαζικό λόγο μεν, αλλά καθώς δεν αναγνώριζε τα δομικά χαρακτηριστικά και τον χαρακτήρα της Ε.Ε, έφτασε να συνθηκολογήσει και εν τέλει να φέρει το λαϊκό κίνημα σε πιο δυσχερή θέση. Φυσικά δεν μπορούμε να ξανακάνουμε το ίδιο λάθος και σε αυτό το σημείο πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι.

Η Ε.Ε αποτελεί ένα ιμπεριαλιστικό συνασπισμό κρατών. Παρά τις όποιες αντιφάσεις και τις αντιθέσεις, προωθεί μια συγκροτημένη πολιτική καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων ενάντια στις λαϊκές τάξεις. Η διαμόρφωση της Ε.Ε. ως ιμπεριαλιστικής υπερεθνικής δύναμης και η συναίνεση των κυρίαρχων τάξεων των ευρωπαϊκών κρατών σε αυτή, βασίζεται στη κερδοφορία που τους προσφέρει η ενιαία αγορά κυρίαρχα μέσα και από την υποτίμηση της εργασίας. Φυσικά, το ευρώ αποτελεί το βασικό μηχανισμό προώθησης των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της. Επίσης, η πρόσδεση της Ε.Ε σε ακραία φιλοπόλεμες πολιτικές (οικονομική και στρατιωτική στήριξη στην Ουκρανία και στο Ισραήλ) αναδεικνύουν ακόμα περισσότερο τον καιροσκοπικό και επικίνδυνο χαρακτήρα της και την αναγκαία αντίθεση μας σε αυτήν.

Υπό αυτή την έννοια ο στόχος για αποδέσμευση από την Ε.Ε οφείλει να αποτελεί πλευρά της στρατηγικής μιας Αριστεράς με αντικαπιταλιστικές ρίζες και στόχο την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά και σαφή αναγνώριση ότι μία ριζοσπαστική πολιτική θα έρθει σε σύγκρουση τόσο με την Ε.Ε. αλλά και με την εγχώρια αστική τάξη στην πορεία εξέλιξης της ταξικής πάλης.

Η αναγνώριση της αναπόφευκτης ρήξης με τέτοιους μηχανισμούς και τα εγχώρια συμφέροντα είναι μία πλευρά που πρέπει να κατέχουν οι αριστεροί. Εξίσου κομβική ωστόσο είναι η αναγνώριση, ότι μια

γραμμή μπορεί να είναι και σωστή και αναγκαία, ωστόσο δεν εφάπτεται αναγκαστικά με τους μετασχηματισμούς που πρέπει να επισυμβούν στους κόλπους των εκμεταλλευόμενων τάξεων, μαζί με τις αναγκαίες αλλαγές των πολιτικών συσχετισμών. Μία διαδικασία ενεργητικής πάλης, αποτελεί το υλικό προαπαιτούμενο ώστε μία ριζοσπαστική γραμμή να γίνει κτήμα των πολλών.

Το μέτωπο ως στρατηγική επιλογή θεμελιώθηκε πάνω στην οικοδόμηση μαζικών διεκδικητικών κινήματων που αφορούσαν άμεσα προβλήματα όπως την αλλαγή παραγωγικού μοντέλου, την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, την υπεράσπιση του δικαίου, το επίπεδο διαβίωσης, την απασχόληση, το επίπεδο εκπαίδευσης κλπ. Ο σκοπός μιας ριζοσπαστικής (και δη επαναστατικής) παρέμβασης σε αυτά τα κινήματα δεν είναι να τους κάνει κριτική και να τους «μπολιάζει» επαναστατικά συνθήματα αλλά η συμβολή στην ανάπτυξη τους σε τέτοιο βαθμό που θα προκαλούν εντάσεις που το πολιτικό και οικονομικό σύστημα δεν θα μπορεί να κατευνάσει. Η πρόοδος της επαναστατικής συνείδησης και η αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών επιτυγχάνεται μέσα από την ίδια την πείρα του κόσμου που αγωνίζεται και οι πολιτικές οργανώσεις οφείλουν να αποτελούν οργανικό κομμάτι των λαϊκών στρωμάτων, μέσα από την ουσιαστική συμμετοχή στα ενεργά μέτωπα και δράσεις που προκύπτουν από την ταξική πάλη.

Αυτή η αντίληψη που βάζει την μετωπική κατεύθυνση –με αιχμές και ενδιάμεσους πολιτικούς στόχους– ως το καθοριστικό πολιτικό ζήτημα, ή αντ’ αυτού, το υποβαθμίζει έναντι μίας στιβαρής θεωρητικά και πολιτικά γραμμής, αποτελεί στο σήμερα μία πραγματική διαφωνία στους κόλπους της Αριστεράς. Φυσικά η θεωρητική συγκρότηση και η ριζοσπαστική πολιτική πρακτική είναι αναγκαίες συνθήκες των οργανώσεων που παρεμβαίνουν στα μέτωπα της περιόδου, οπότε η διαφωνία αν αποτυπωνόταν ειλικρινά θα αφορούσε την πολιτική βούληση για εμπλοκή σε ευρύτερες διεργασίες. Οι εκάστοτε πολιτικές παραδόσεις, οι ιδεολογικές αναφορές και οι διαφορετικές στρατηγικές οφείλουν να μετουσιώνονται και σε τελική ανάλυση να κρίνονται μέσα στα συνδικάτα, στις θεσμικές εκπροσωπήσεις των εργαζομένων, στους μαζικούς κοινωνικούς χώρους, στα κινήματα που ξεσπούν και φυσικά να συγχρωτίζονται μέσα σε πολιτικά μέτωπα που η αποτελεσματική παρέμβαση καθορίζει και την ηγεμονία της εκάστοτε κατεύθυνσης.

Για μία Ενωτική Ριζοσπαστική Πολιτική

Παρά την κυρίαρχη προπαγάνδα που τονίζει τις αποδόσεις του ελληνικού χρηματιστηρίου και παρουσιάζει την έγκαιρη αποπληρωμή του χρέους ως εθνική επιτυχία, στην πραγματικότητα η ελληνική οικονομία βρίσκεται σε εξαιρετικά δυσμενή θέση. Όλοι οι ουσιαστικοί οικονομικοί δείκτες (παραγωγικότητα της εργασίας, αγοραστική δύναμη, ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, ποσοστά φτώχειας στον πληθυσμό κλπ.) αναδεικνύουν μία χώρα που συρρικνώνεται, τόσο μεταφορικά (οικονομική ισχύς, γεωπολιτική ισχύς), όσο και ουσιαστικά (τα δημογραφικά δεδομένα είναι εξαιρετικά ανησυχητικά).

Η προηγούμενη ανάπτυξη μέχρι την κρίση, η συμπίεση και αποσυγκρότηση του ελληνικού κράτους την περίοδο των μνημονίων αλλά και η σύγχρονη ανεμική για τον λαό, αλλά ουσιαστική από άποψη κερδοφορίας για την αστική τάξη, «ανάπτυξη» των τελευταίων χρόνων κινείται πάντα πλάι πλάι με παλιά χαρακτηριστικά του ελληνικού καπιταλισμού (υπερβολική δόμηση, υποβαθμισμένο γεωργικό τομέα, γραφειοκρατικές και διαπλεκόμενες κρατικές υπηρεσίες, χαμηλή παραγωγικότητα).

Η αστική συμφόρηση και η ερημοποίηση της υπαίθρου, ο νέος παρασιτισμός, η καρτελοποίηση της οικονομίας, η μείωση του ενεργού πληθυσμού, η αποδιάρθρωση του σχολείου και του πανεπιστημίου και η διάλυση των κρατικών κοινωνικών δομών είναι μόνο κάποια από τα αποτελέσματα αυτής της αντιφατικής πορείας του ελληνικού καπιταλισμού και επανάληψη ενός σχήματος που έχει εμφανιστεί σε άλλες χώρες και που δυνητικά θα μπορούσε να οδηγήσει σε εξαιρετικά οξυμένες κοινωνικές κρίσεις. Σε αυτά τα πλαίσια, αναδεικνύεται η κομβικότητα ενός ενωτικού, ριζοσπαστικού λόγου από μία αριστερή σκοπιά.

Οι παρακάτω αποτελούν μόνο κάποιους από τους κόμβους που έχει φέρει στο προσκήνιο η ταξική πάλη το προηγούμενο διάστημα και ένα πρώτο σημείο αναφοράς για όλους όσους τους αφορά η αλλαγή των συσχετισμών στο τώρα:

- Η Ε.Ε και η Ελλάδα μέσα σε αυτήν –όντας και μία χώρα με μεγάλο εξοπλιστικό πρόγραμμα– προσανατολίζει ένα μεγάλο μέρος της βιομηχανίας της προς τον πολεμικό εξοπλισμό ταυτόχρονα με μία ιδεολογική ζύμωση στους λαούς για ανάγκη ανάκτησης εθνικών φρονημάτων ενάντια στους εξωτερικούς εχθρούς. Αυτή η καιροσκοπική πολιτική ανάπτυξης της βιομηχανίας μέσω φιλοπόλεμων πολιτικών, θα έχει άμεσες επιπτώσεις στις λαϊκές μερίδες που θα εμπλακούν εργασιακά σε αυτή την παραγωγή και τους όμορρους κλάδους, δηλητηριάζοντας αναγκαστικά και την λογική τους. Σε αυτά τα πλαίσια η άμεση ανάπτυξη ενός μαχητικού αντιπολεμικού κινήματος με λόγο και δράση σε πολλά επίπεδα, και όχι απλά καταγγελτικό, κρίνεται αναγκαία.
- Η καιροσκοπική πολιτική του ελληνικού κράτους, συμμαχίας με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, θέτει επιτακτικά ζητήματα άμεσης δράσης στο κίνημα. Η στήριξη στον αγώνα της Παλαιστίνης αλλά και λαών όπως της Βενεζουέλας που σήμερα πλήττεται λόγω της μέχρι πρότινος ανεξαρτησίας του, αποτελεί μία βασική διαχωριστική γραμμή στην κοινωνία και καθοριστικό ζήτημα διατήρησης των πιο θεμελιωδών ανθρωπίνων και αλληλέγγυων αντιλήψεων στους κόλπους του λαού. Η θέση για αυτοδιάθεση των λαών πρέπει να αποκτήσει ξανά ουσιαστική νοηματοδότηση στην αντίληψη του κόσμου.
- Ανάπτυξη ενός οικολογικού προοδευτικού λόγου ανάδειξης της κλιματικής κρίσης και αντιμετώπισης της. Το επικείμενο μέλλον της κλιματικής κατάρρευσης διαμορφώνει συγκεκριμένα καθήκοντα για τις δυνάμεις που μέσα από μία ουσιαστική ανάλυση, κατανοούν ότι η κρίση δεν θα αρθεί μέσα από τεχνολογικές λύσεις που δεν ακουμπάνε το πρόβλημα της ακατάσχετης «ανάπτυξης» με στόχο την κερδοφορία. Αντ' αυτού, αυτή η ιστορικά πρωτόγνωρη συνθήκη επιβάλλει τη συνειδητοποίηση ότι πολύ πιο ριζοσπαστικές λύσεις που

αγγίζουν τα θεμέλια των υπάρχουσών σχέσεων παραγωγής και κατανάλωσης πρέπει να παρθούν.

- Πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα, που η αναίρεση των πιο θεμελιωδών από αυτά αποτελεί βασική επιδίωξη των κρατούντων την εξουσία και προαπαιτούμενο για τη συνέχιση των καταστροφικών πολιτικών τους.
- Πάλη ενάντια στην κρατική διαφθορά και τις εγκληματικές συνέπειες της. Συγκρότηση ενός διευρυμένου αντικυβερνητικού λόγου.
- Ανάδειξη του ρόλου των καρτέλ στην αύξηση του κόστους ζωής. Διαμόρφωση συγκροτημένων θέσεων αντιπαράθεσης και διαμόρφωσης εναλλακτικών απέναντι στον ακραίο πληθωρισμό και την αύξηση των τιμών προϊόντων και αγαθών.
- Ενεργή πολιτική στήριξη των αγροτών και των εργατών μέσα στους χώρους εργασίας τους και πάλη για αναδιάρθρωση της αγροτικής παραγωγής και των υπόλοιπων παραγωγικών κλάδων που βρίσκονται σε μααρασμό. Συμμαχία με τους παραγωγικούς και εργασιακούς τομείς για ενίσχυση των μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων.

Η συγκρότηση πολιτικών δυνάμεων και πρωτοβουλιών δεν αποτελούν απλά υποκειμενικές επιλογές αλλά το αποτέλεσμα συγκεκριμένων συνθηκών στην πολιτική πάλη. Η Ενωτική Πρωτοβουλία (ΜΕΡΑ25-Ανατρεπτική Οικολογική Αριστερά) αποτελεί μία συμμαχία που κατάφερε σε ένα βαθμό να συγκροτήσει ένα ριζοσπαστικό λόγο και να συγκρατήσει ένα αριστερό και ριζοσπαστικό ακροατήριο τουλάχιστον σε εκλογικό επίπεδο. Οι πολιτικές θέσεις της Ενωτικής Πρωτοβουλίας στόχευσαν σε μεγάλο βαθμό να κινηθούν με βάση τους κόμβους που περιγράφηκαν, φυσικά με παλινωδίες, απότοκο ενός σχηματισμού που ακόμα έχει πολύ δρόμο για να συγκροτηθεί ουσιαστικά, τόσο πολιτικά όσο και οργανωτικά. Οι αντικαπιταλιστικές αριστερές δυνάμεις με σταθερή λογική συγκρότησης πολιτικών μετώπων –για την ανάδειξη αιχμών στην κοινωνία– θα έπρεπε να επιδιώκουν συμπόρευση και διεύρυνση της Ενωτικής, μαζί με τον αναγκαίο μετασχηματισμό της όσο προχωράει η ταξική πάλη και τα καθήκοντα αλλάζουν.

Αυτό είναι το πεδίο που όλοι καλούμαστε να μετρηθούμε: αγωνιστές και συνδικαλιστές στους χώρους εργασίας, μέλη και στελέχη του Κ.Κ που έχουν διαφωνήσει με το αδιέξοδο της πολιτικής του, αριστεροί και αριστερές βγαλμένοι από τους αγώνες του εργατικού και φοιτητικού κινήματος των προηγούμενων δύο δεκαετιών, μέλη και στελέχη της ευρύτερης εξωκοινοβουλευτικής-αντικαπιταλιστικής αριστεράς αλλά και τον καθένα και καθεμία που στο παρελθόν έχει παλέψει στον χώρο των ευρύτερων κοινωνικών κινημάτων. Η αναγκαιότητα συμπόρευσης για τη συγκρότηση ξανά μιας αριστερής εναλλακτικής κατεύθυνσης –μαζικής και ριζοσπαστικής– ικανής να θέσει στο κίνημα την πολιτική του έκφραση και να δώσει στη χώρα μία εναλλακτική λύση. Αν κάτι τέτοιο δεν φαίνεται εφικτό, η απάντηση είναι ότι είναι αναγκαίο.